

„Mis ma siinoga tühja töörelen? lööme läed! Agga sa pead laeka wanna jaaguga liggi wõtma, et minna temmast lahti saaks; küllab ta weel laekas on.“

Klaus andis kotti kuuwand hobbose nahhaga tallopoia kätte, wöttis rahha wasto, kuhjaga täis waff. Tallopoeg tunkis küllamehhele pealegi weel ue lässi wantre rahhakotti ja laekast ärra wiia.

„Et jä siis Summalaga!“ ütles Klaus, omma warra ja laekast, kus kirjotaja weel ifka wangis istus, tagga järrel weddades.

Metsa äres olli üks suur ja süggaw jõggi; wesji woolas kangeste, et hobboseid li ei usaldand läbbi ujuda; suur pitt jild olli ille jõe ehitud; Klaus jäi silla peal seisuma ja ütles wälja hälega, et kirjotaja sedda ta omma wangi koias kuulis: „Ei mitte, mis ma selle wanna laekaga teen? ta on ränk, kui olleks terrise kiwina täis; mis ma ennast tühja waewan? Wõttan kätte, ja paistan ta jõlle, sõndku minno loio kui ta tahhab; kui mitte: ei minnu! ep olle temmast waia.“

Klaus panni kätt külge, ja uppitas laekast, nenda kui tahhaks tedda wette wiskata.

„Bea sinni sulla luppulenne“, palus kirjotaja laeka sees, „lasse mind enne wangist lahti.“

Klaus pillutas silma ja ütles: „Oho! ta on weel laekas; wistan rutto jõlle, et ta kurriteggia ärra uppub.“

„Ärra huffa mind mitte ärra“, hüdis kirjotaja, lasse mind lahti, ma annan sulle selle eest waffa täis rahha.“

„Noh, hea küll!“ ütles Klaus, laekast lahti tehhes. Kirjotaja ronnis läppuflil laekast wälja, sedda jalaga jõlle küllas, ja ruttas loio poole. Seal majas temma piisikesse Klausile waffa täis rahha wälja, ja saatis mehhe minnema. Ühhe waffa täie sai Klaus tallopoia, teise kirjotaja isanda käest, nenda et temma wanter üena täis rahha olli.

„Waat seal! mis hiinda ma omma hobbose eest saanud“, ütles ta isji enneje wasto, kui loio tulli, kus temma omma warra lest tubba ühte unnikusse tottist wälja puistas. „Mis nüüd suur Klaus ütleb, kui ta kuulda saab, et ma nii rikkas mees ollen? Dot, oot! ma tean küll, kuidas wiisi ta aisu saab;“ piisike Klaus saatis poisji saunre Klausi käest waffa laenama.

„Mis temmal räbbalal waffaga mõeta on?“ mõtles suur Klaus, ja sullatas piggi waffa põhja, et mõnni ibba sest wiljast, mis saab mõedetud, kinni hakkaks. Ennäh! kui waff taggasi toodi, leidis suur Klaus kolm õbbe rubla tütti põhjas piggi sees sinni ollewad.

„Mis se on!“ ütles suur Klaus, ja jootjis tohhe piisikesse Klausile jure. „Kust ja nii palju rahha said, et sedda waffaga mödada?“